

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Ciechanowicz (spr.)

Sędziowie: SO Małgorzata Grzesik

SO Tomasz Szaj

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 lutego 2015 r. w S.

sprawy ze skargi J. K. (1)

na zaniechanie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie G. J. w postaci nieprzekazania kwoty 2000 zł stanowiącej wierzytelność T. B. względem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w(...) G. J.

przy udziale wierzyciela (...)w S. oraz dłużnika T. B.

na skutek zażalenia dłużnika T. B.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Gryfinie z dnia 16 grudnia 2013 r., sygn. akt I Co 1386/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Gryfinie odrzucił skargę J. K. (1) na zaniechanie przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) G. J. przekazania skarżącemu kwoty 2000 zł stanowiącej wierzytelność T. B. względem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) G. J..

Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji wskazał, iż zarządzeniem z dnia 7 listopada 2013 r. skarżący J. K. (1), na podstawie art. 130 § 1 k.p.c., został zobowiązany do uiszczenia kwoty 100 zł tytułem opłaty od skargi, w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi. Zobowiązanie to zostało doręczone skarżącemu w dniu 19 listopada 2013r., jednak skarżący w zakreślonym terminie nie uiszczył opłaty od skargi. Sąd Rejonowy mając na uwadze art. 767³ k.p.c. wskazał, że ze względu na to, iż J. K. (1) nie uiszczył w terminie należnej opłaty, skarga podlegała odrzuceniu. Jednocześnie Sąd Rejonowy uznał, iż w przedmiotowej sprawie nie ma podstaw do podjęcia z urzędu czynności zmierzających do zapewnienia należytego wykonania egzekucji poprzez nakazanie Komornikowi określonego zachowania się (art. 759 § 2 k.p.c.). Sąd zaznaczył, iż skarżący kwestionuje poprawność zachowania komornika w postaci nieprzekazania mu kwoty 2000 zł z tytułu wierzytelności przysługującej T. B. względem Komornika G. J., a przeniesionej na rzecz J. K. (1) na podstawie umowy cesji z dnia 10 czerwca 2013 r. Sąd wskazał, iż z akt sprawy egzekucyjnej Km 1584/10 wynika, że w dniu 11 września 2013 r. zajęcia ww. wierzytelności, powstałej w dniu 5 września 2013 r. w oparciu o postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie sygn. akt II Cs 88/11, dokonał Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin Centrum w S.. W dniu 20 września 2013 r. dłużnik zawiadomił komornika G. J. o dokonaniu cesji wierzytelności z informacją, że przyznaną mu kwotę należy kierować na konto cesjonariusza. Komornik powziął wątpliwość co do daty dokonania cesji wierzytelności, zobowiązał zatem nabywcę wierzytelności do przedstawienia umowy cesji wierzytelności z datą pewną, a po otrzymaniu kopii wierzytelnej z dnia 2 października 2013 r. umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 czerwca 2013 r. zrealizował zajęcia komornicze

i przekazał kwotę 2000 zł Komornikowi przy Sądzie Rejonowym Szczecin Centrum w S., który pierwszy dokonał zajęcia tej wierzytelności. Zdaniem Sądu Rejonowego wyżej opisane zaniechanie komornika G. J. polegające na nieprzekazaniu J. K. (1) kwoty 2000 zł i podporządkowanie się zajęciu komorniczemu tej wierzytelności nie stanowi uchybienia proceduralnego, które może być oceniane w kontekście czynności komorniczej. W tej sytuacji bowiem komornik G. J. nie działał jako organ egzekucyjny, ale jako dłużnik T. B. zrealizował swój obowiązek, wynikający z postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 5 września 2013 r. sygn. akt II Cs 88/11. Ponieważ wierzytelność przysługująca T. B. względem niego została zajęta, a on sam powziął wątpliwość co do faktycznej daty dokonania cesji wierzytelności na rzecz J. K. (1), postąpił zgodnie z przepisem art. 896 § 1 k.p.c., przekazując kwotę zajętej wierzytelności Komornikowi. Nie działał tu jednak jako organ egzekucyjny prowadzący czynności egzekucyjne, ale jako dłużnik zajętej wierzytelności, zobowiązany do określonych zachowań na podstawie odrębnych przepisów. Jeśli skarżący kwestionuje zasadność podjętej przez niego decyzji, służyć mu względem dłużnika nabytej wierzytelności określone roszczenia, których może dochodzić na drodze procesu cywilnego i przed uprawnionym organem wykazywać swe racje.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył dłużnik T. B., zaskarżając je w całości. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie skargi w całości, ewentualnie o uchylenie postanowienia w całości oraz o zasądzenie od wierzyciela na rzecz dłużnika kosztów postępowania według norm przepisanych.

Skarżący podniósł, iż pismem z dnia 30 października 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie poinformował skarżącego o realizacji zajęcia wierzytelności w kwocie 2000 zł, stanowiącej wierzytelność J. K. (2) względem Komornika Sądowego G. J. z tytułu uzyskanego na podstawie art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki zadośćuczynienia, zgodnie z przedłożoną Komornikowi Sądowemu G. J. wierzytelną kopią umowy cesji z dnia 10 czerwca 2013 r. Wierzyciel J. K. (2) zaskarżył bezczynność komornika w zakresie wyżej wymienionej wierzytelności do Sądu Rejonowego w Gryfinie. Zdaniem skarżącego nieuzasadnionym jest zatem do prawomocnego rozstrzygnięcia skargi dokonanie realizacji jakichkolwiek czynności w zakresie tej wierzytelności. Działania komornika w tym przedmiocie są przedwczesne a zatem pozostają bezprawne. Skarżący podkreślił, że wierzytelność w wysokości 2000 zł przeszła na J. K. (2) w dniu 5 września 2013 r., tj. w dniu wydania orzeczenia zasądającego zadośćuczynienie na rzecz T. B.. W chwili nabycia wierzytelności przez cesjonariusza przedmiotowa wierzytelność nie podlegała zajęciu, a cedent miał prawo przenieść ją na skarżącego. Zdaniem skarżącego wszczęcie, jak i dalsze prowadzenie egzekucji przeciwko T. B. z naruszenia wskazanych przepisów należy uznać za bezprawne. W związku odmową umorzenia postępowania egzekucyjnego w następstwie braku skutecznego i prawidłowego doręczenia zawiadomienia o wszczęciu egzekucji i dalszych czynności, w tym dokonania zajęcia wierzytelności z dnia 11 września 2013 r. skarżący wniósł o wydanie polecenia komornikowi w trybie nadzoru (art. 759 § 2 k.p.c.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużnika T. B. jest niezasadne.

Przeprowadzając kontrolę instancyjną zaskarżonego postanowienia należy wskazać, iż stosownie do treści art. 767 § 3 k.p.c. skarga na czynność komornika powinna czynić zadość wymaganiom pisma procesowego oraz określać zaskarżoną czynność lub czynność, której zaniechano, jak również wniosek o zmianę, uchylenie lub dokonanie czynności wraz z uzasadnieniem. Wymagania przewidziane dla każdego pisma procesowego zostały określone w przepisach art. 126–128 k.p.c. Wobec tego w ramach wstępnego badania pisma zawierającego skargę, kontroli podlegają zarówno wymagania formalne, jak również jej prawidłowe opłacenie. W przypadku gdy skarga nie czyni zadość wszystkim przepisany dla tego pisma procesowego wymaganiom, wzywa się skarżącego do ich uzupełnienia w określonym terminie pod rygorem jej odrzucenia.

Zgodnie zaś z treścią art. 767³ k.p.c. sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również skargę, której braków nie uzupełniono w terminie, chyba że uzna, iż zachodzą podstawy do podjęcia czynności na podstawie art. 759 § 2.

Mając powyższe unormowanie na względzie Sąd orzekający stwierdza, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że wnoszący skargę J. K. (1) wezwany do uzupełnienia jej braku w postaci uiszczenia opłaty sądowej, nie uzupełnił tego braku, czego zresztą wnoszący zażalenie dłużnik T. B. nie kwestionuje. Jednocześnie Sąd Rejonowy słusznie przyjął, iż brak jest podstaw do podjęcia czynności na podstawie art. 759 § 2 k.p.c. Sąd wyjaśnił w tym zakresie swoje stanowisko, w tym ustosunkował się do podniesionych w skardze przez J. K. (1) zarzutów, które miałyby świadczyć o nieprawidłowościach w procedowaniu Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie G. J.. Należy podkreślić, iż zaniechanie jakiego dopatruje się dłużnik po stronie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie G. J. nie może mieć charakteru uchybienia proceduralnego organu egzekucyjnego, gdyż wymieniony Komornik przekazując Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 2.000 zł (przyznaną na rzecz T. B. postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 5 września 2013 r., sygn. akt II Cs 88/13) na podstawie zajęcia z dnia 11 września 2013 r. występował jako dłużnik zajętej wierzytelności, a nie jako organ egzekucyjny. Nadto co istotniejsze, Komornik sądowy G. J. przekazał, jak wynika z jego pisma z dnia 14 listopada 2013 r. i bankowego dowodu przelewu (k. 142 akt Km 1584/10) kwotę zajętej wierzytelności na rachunek Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie M. M. wobec zajęcia tej wierzytelności pismem z dnia 11 września 2013 r. w sprawie egzekucyjnej przeciwko T. B. o sygn. akt Km 674/13 (k. 118 ww. akt egzekucyjnych). Powyższa okoliczność sama przez się czyni skargę bezprzedmiotową, gdyż ewentualne uchybienia komornika w takim stanie rzeczy nie mogły być już korygowane w drodze nadzoru sądowego nad postępowaniem egzekucyjnym, ze względu na nieodwracalność skutków przekazania opisanej wyżej kwoty innemu wierzycielowi.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy słusznie odrzucił skargę J. K. (1), a tym samym podniesiona w zażaleniu przez dłużnika T. B. argumentacja nie zdołała doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego postanowienia.

W świetle powyższych rozważań Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)